

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobkyně: **Y. P.**,
státní příslušnice X,
bytem X,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2017, č. j. MV-129102-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí M. v. (dále

jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-14363-15/TP-2016. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území Č. r. podaná podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (viz čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně k žádosti nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území Č. r. podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně předně namítá, že byla nesprávně poučena, neboť správní orgán ji ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 25. 10. 2016 jednoznačně neinformoval o tom, co od ní požaduje. K tomu poukazuje na rozsudek N. s. s. ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26. Uvádí, že byla informována pouze obecně o nejčastějších formách dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem. Vlastní výzva informaci o konkrétních dokladech, které měla žalobkyně doložit, neobsahovala, a v příloze výzvy byly uvedeny pouze některé ze zákonem stanovených náležitostí. Ve vztahu k příjmům z podnikání byl výslovně uveden pouze p. v. d. z p., ačkoli zákon připouštěl jejich prokázání d. p., a nelze-li je prokázat jiným věrohodným způsobem, pak i v. z ú. za posledních š. m. Tvrdí, že nesprávné poučení mělo vliv na to, že některé doklady prokazující p., a to p. v. za rok X a doklady o p. p., doložila až v odvolacím řízení. Jelikož jejich pozdní doložení bylo dle žalobkyně ovlivněno nesprávným poučením, neměla je žalovaná odmítnout s odkazem na koncentraci dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobkyně dále namítá porušení zásady legitimního očekávání a § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná bez odůvodnění neakceptovala žalobkyní předložené doklady – d. e., ačkoli v případě podnikatelů, kteří započali s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu daného roku, tento důkaz běžně připouští, a nedůvodně se tak lišila i podoba výzvy, kterou jí správní orgán I. stupně zaslal. Vytýká žalované nepřezkoumatelnost závěru o nepřípustnosti předloženého dokladu. Odkazuje také na rozsudek N. s. s. ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, v němž N. s. s. shledal nepřípustnou námitku, že přiznání k dani z příjmu není pro prokázání minimální výše úhrnného příjmu dostatečným dokladem.
4. Žalobkyně též vytýká žalované a správnímu orgánu I. stupně nesprávný výklad § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť neakceptovaly doložení p. z p. žalobkyně jiným dokladem nežli p. v. Uvádí, že výčet dokladů uvedených v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pouze demonstrativní a předložené p. k d. z p. a v. p. a v. za rok X nelze odmítnout. Žalovaná se s touto námitkou nevypořádala, a proto žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobkyně též namítá, že žalovaná v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) a § 7 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) od daňového základu o. p. na s. z. a v. z. p., ačkoli žalobkyně uplatňovala v. p. z p. Dle žalobkyně z ustanovení § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů vyplývá, že paušálně uplatněné výdaje zahrnují pojistné na veřejné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení. Důvodem neakceptování předloženého d. p. a v. p. a v. proto nemohlo být n. v. p. na s. z. a z. p., neboť tyto p. neměly být o. Žalobkyně proto odmítá,

že by na základě doloženého d. p. žalovaná nemohla vypočítat její č. p. Žalovaná měla daňový základ doložený v d. p. za období X až X ve výši X Kč vydělit X a od této částky neměla další náklady o., neboť byly již zahrnuty ve v. p. Výsledná částka X Kč pak převyšuje potřebný p. X Kč. Obdobně měla dle žalobkyně žalovaná postupovat i při výpočtu p. na základě p. v. za rok X. Čistý m. p. by pak nečinil pouze X Kč, ale X Kč.

5. Žalobkyně též namítá, že skutkový stav, který vzala žalovaná za prokázaný, byl v rozporu se spisem, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí byly ve spise založeny doklady, které dokládaly dostatečný p. ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména doklady o aktuálním p. m. žalobkyně z p. (p. v. za rok X a doklady o výši p. na s. a z. p.) a její p. s. a m. v. Dle žalobkyně žalovaná postupovala v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, jestliže k těmto dokladům předloženým v odvolacím řízení nepřihlédla. Uvádí, že je nemohla doložit dříve, neboť s ohledem na nesprávné poučení nemohla vědět, že p. doložené v řízení před správním orgánem I. stupně jsou nedostatečné, respektive nemohla předjímat, že předložené doklady nebudou v rozporu se zákonem akceptovány. Jakmile se o domnělé vadě žádosti dozvěděla, p. doložila. Nesouhlasí též s žalovanou, že měla dostatek prostoru doložit aktuální p. v. Ačkoli prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až v X, podklady pro rozhodnutí byly shromážděny v X. Tehdy žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že veškeré doklady jsou v pořádku, a nemohla vědět, že by měla dodat další doklady pro rozhodnutí. Výklad žalované by znamenal, že by žadatel musel v průběhu řízení neustále dodávat nové doklady v obavě, aby nebyly doložené doklady považovány za zastaralé. Žalobkyně nepochybně, že správní orgán není povinen opakovaně vyzývat žadatele k odstranění vad, nemůže však klást k tíži žalobkyně, že nedoložila doklady, jejichž nezbytnosti si v důsledku nesprávného poučení nemohla být vědoma. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalované, že měla možnost požádat o přerušování řízení do doby, kdy bude k dispozici p. v. za rok X, neboť je sporné, zda by bylo její žádosti vyhověno. V praxi bývají takové žádosti zamítány s odůvodněním, že jde o účelové protahování pobytového řízení.
6. Dále žalobkyně žalované vytýká, že do z. p. zahrnula pouze p. m. ze z., a nikoli též souběžné p. m. z p. Závěr žalované považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, jakým způsobem dovodila, že p. ze z. bude jejím jediným p. Žalobkyně to netvrdila, doložila doklady k p. z p. i ze z., závěr o u. p. nebylo možné učinit ani z ž. r.; žalovaná tak nesprávně zjistila skutkový stav, jestliže nezohlednila p. z p. Dále namítá, že důvodem neakceptování p. s. a m. v. nemohla být skutečnost, že z nich nebylo zřejmé, zda šlo o h. nebo č. m. M. se uvádí vždy jako h. m., přičemž výši č. m. ovlivňuje množství faktorů. Skutečnost, zda šlo o č. nebo h. m., nebyla významná, neboť ve spojení s p. z p. byl p. dostatečný. Žalovaná nemohla p. ze z. m. odmítnout ani z důvodu, že m. byla ve z. d., neboť plnění v podobě p. z p. p. je z. p. dle zákona o životním existenčním minimu. Zákon nestanoví, že by p. ze z. za trvání z. d. nebylo možné započítat. Žalovaná si přitom mohla t. p. v. ověřit, p. s. byla uzavřena na d. n. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná neuvedla žádný zákonný důvod, pro který by nebylo možné doklad připustit. Jelikož výčet v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jen příkladný, nelze žalobkyni vytýkat, že nedoložila v. p. či potvrzení o p., jimiž v době podání odvolání ještě nemohla disponovat. Dle žalobkyně měla žalovaná dospět k závěru, že se její p. rovnal č. p. m. z p (X Kč dle p. v. za rok X) a k této částce p. p. ze z., tedy X Kč. Ačkoli v té době nebyla známa přesná výše č. m., z doložené h. m. ve výši X Kč bylo zřejmé, že celkové p. musí být dostatečné i po z. a p. o., pokud k potřebnému p. scházela pouze částka X Kč. Ke stejnému závěru by bylo třeba dle žalobkyně dojít i na

základě p. z p. vypočtených dle p. v. za rok X. Žalobkyně proto odmítá závěr žalované, že nedoložila v odvolacím řízení nový doklad prokazující v. p.

7. Žalobkyně též namítá, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou ohledně neodůvodněnosti závěru správního orgánu I. stupně, který uvedl, že příjem žalobkyně činil X Kč.
8. Konečně žalobkyně namítá, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s odvolacími námitkami ohledně zásahu do práva na soukromý a rodinný život a nepoměřila přiměřenost dopadů, které by rozhodnutí mohlo mít do života žalobkyně dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvádí, že správní orgán I. stupně byl povinen přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti posoudit podle § 75 odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná připustila, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud uvedl, že o. žalobkyně pobývá v zemi původu, žalobkyně má v. na zemi původu a má tam zajištěnou péči, avšak s důsledky tohoto pochybení se dostatečně nevypořádala. Přiměřenost rozhodnutí nelze dovozovat pouze na základě toho, že si žalobkyně může požádat o jiný typ pobytu. K tomu poukazuje na rozsudek M. s. v P. ze dne 4. 3. 2015, č. j. 5 A 10/2011-44, a rozsudek N. s. s. ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Má za to, že závěr žalované je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
9. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Uvádí, že pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ani pojistné na všeobecné zdravotní pojištění nejsou zahrnuty v paušální částce, kterou lze dle § 7 zákona o daních z příjmů odečíst, neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu. Správní orgán I. stupně mohl vydat rozhodnutí ve věci po první výzvě ze dne 25. 10. 2016. K tomu cituje rozsudek N. s. s. ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37.
10. Žalobkyně v replice namítá, že rozsudek, na který poukazuje žalovaná, lze aplikovat v situaci, kdy správní orgán žadatele řádně vyzve a poučí, nikoli v případě, že poskytnuté poučení bylo v rozporu se zákonem. Zdůrazňuje, že nemohla vědět, že správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem předložený doklad neakceptuje. Trvá na tom, že výklad žalované, podle něhož je třeba od daňového základu odečíst pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění, ačkoli žalobkyně uplatnila výdajový paušál, odporuje § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu a § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Žalovaná neodůvodnila, z čeho svůj závěr dovozuje. Dále uvádí, že z. m. žalobkyně nadále t.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přičemž o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Žalobkyně podala dne 12. 9. 2016 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66

odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem s. s m. T. P., která má v Č. r. t. p. Uvedla, že je n. o., v Č. r. pobývá přechodně na základě k. v. K žádosti připojila mimo jiné doklad o z. u., p. v. na d. z p. f. o. za z. o. roku X, jímž byla m. žalobkyně v. d. X KČ ze z. d. X KČ, vyúčtování záloh na p. na d. p. m. žalobkyně za rok X, podle něhož činilo p. z v. z. o. s. v. č. X KČ, přehled z. a p. p. na v. z. p. m. žalobkyně za rok X, výpis m. z ž. r. a potvrzení stavu s. n. na p. na s. z. a p. na s. p. z. Dále předložila dne 19. 9. 2016 úředně ověřený p. s. d. b. z M. s. u., kterou a. v roce X, úředně ověřené kopie s. mezi žalobkyní a C. spol. s r.o. o z. s. ve s. p. p. ř. se standardní dobou s. t. r. a zahájením s. v p. f. v a. r. X ze dne 15. 9. 2016 a s. o n. b. na dobu neurčitou s n. ve výši X KČ a p. za plnění spojená s užíváním b. ve výši X KČ a doklady o uznání svého z. v. a s. v.

13. Dne 25. 10. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu o z. p. k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prokazujícího p. ú. m. p. cizince a s ním společně p. o. Uvedl, že za s. p. o. je třeba považovat m. žalobkyně. Výše ú. m. p. zjištěná na základě dodaných dokladů je nedostatečná, a proto je třeba doložit další doklady o m. p. žalobkyně nebo s ní s. p. o., pokud ještě nějakého dosahují. Výzva odkazovala na přílohu, která tvoří její součást, pokud jde o obecné požadavky na doklad o z. p. k trvalému pobytu prokazující p. ú. m. p. cizince a s. p. o., informace o možných způsobech jejich prokázání a o tom, které osoby se považují za s. p. Poučil žalobkyni, že pokud ve stanovené lhůtě chybějící doklad o z. p. k trvalému pobytu na území nedoloží, může být její žádost zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V poučení, které tvořilo přílohu výzvy, bylo uvedeno, že za doklad o z. p. k trvalému pobytu na území se podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Žalobkyně byla poučena o tom, že nejdříve se posuzují osoby, které nejsou nezaopatřenými dětmi, přičemž částka životního minima pro osobu posuzovanou jako první v pořadí činí měsíčně 3 140 Kč a částka osoby, která se posuzuje jako druhá v pořadí, činí u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku 2 450 Kč. Byla poučena o tom, co tvoří skutečné náklady na bydlení. Byla též informována o tom, že způsob prokázání příjmu pro účely trvalého pobytu stanoví § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze příkladmo, forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého žadatel či společně posuzované osoby dosahují. Poučení obsahovalo informace o nejčastějších formách dokladů pro jednotlivé druhy příjmů, přičemž jako nejčastější forma dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem z podnikání byl uveden platební výměr daně z příjmu vystavený správcem daně. Správní orgán I. stupně poučil žalobkyni o tom, že je třeba pro účely stanovení čistého příjmu dané osoby z podnikání doložit vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za příslušné zdaňovací období z okresní správy sociálního zabezpečení, a jde-li o osobu, která je účastníkem veřejného zdravotního pojištění (např. cizince s trvalým pobytem), také doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění. V případě příjmů ze zaměstnání bylo jako nejčastější forma dokladu uvedeno potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí a originál nebo ověřená kopie platné pracovní smlouvy s tím, že potvrzení zaměstnavatele

o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku mohou nahradit výplatní pásky za příslušné období, mají-li důkazní a vypovídací hodnotu, nebo potvrzení zaměstnavatele, ze kterého bude jednoznačně vyplývat, že průměrný čistý měsíční výdělek za dané období není nižší než zákonem požadovaná výše měsíčního příjmu. Žalobkyně byla upozorněna, že nelze-li prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních šest měsíců; může se jednat např. o začínajícího podnikatele, který ještě nepodával daňové přiznání, a tudíž nemůže doložit platební výměr daně z příjmu, přičemž v takovém případě je možné např. doložit i mimořádnou účetní závěrku, pokud ji podnikatel dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, sestavoval. Usnesením ze dne 25. 10. 2015 byla žalobkyni určena lhůta 30 dnů od doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti a řízení bylo dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na tuto dobu přerušeno. Usnesení spolu s výzvou bylo žalobkyni doručeno 4. 11. 2016.

14. Žalobkyně dne 24. 11. 2016 zaslala správnímu orgánu I. stupně podání došlé 25. 11. 2016, v němž uvedla, že předkládá „m. ú. z.“ m., z níž má vyplývat d. p. K podání připojila vyplněný tiskopis p. k d. z p. f. o. m. za rok X, v němž byl uveden z. d. odpovídající d. z. d. ze s. č. podle § 7 zákona o daních z příjmů ve výši X Kč, daň X Kč, s. na p. X Kč a v příloze č. 1 tiskopisu bylo vyznačeno, že p. u. v. p. z p., a uvedeny p. podle § 7 zákona o daních z příjmů ve výši X Kč, v. X Kč a rozdíl mezi p. a v. X Kč. Dále předložila listinu označenou jako seznam p. s uvedením p. m. žalobkyně za období X až X a listinu označenou jako v. p. a v. m. žalobkyně za období X až X, v němž jsou uvedeny p. celkem X Kč, z. d. X Kč a výdaje X Kč. Žalobkyni bylo dne 7. 1. 2017 doručeno vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 10. 12. 2016. Žalobkyně byla dne 28. 2. 2017 seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí.
15. Dne 21. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředložila doklady o z. p. k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ačkoli byla poučena o následcích neodstranění nedostatků žádosti. Předložené doklady neprokazují d. p. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že součet životního minima žalobkyně ve výši X Kč, společně p. o. – m. žalobkyně ve výši X Kč a skutečných n. na b. dle předložené s. o n. ve výši X Kč činí X Kč, přičemž č. p. za rok X zjištěný z p. v. m., v. z. na p. na d. p. a p. z. a p. s. na v. z. p. činil X Kč. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že měsíčním úhrnným příjmem dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je čistý příjem, který je v případě příjmů z podnikání dán rozdílem mezi příjmy a výdaji plynoucími z podnikatelské činnosti dále sníženým o výši pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a platby na pojistné na veřejné zdravotní pojištění, je-li cizinec jeho účastníkem. Poukázal na ustanovení § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu a na to, že i žadatelé s příjmy ze zaměstnání dokládají potvrzení o výši průměrného čistého měsíčního výdělku (§ 356 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů), a výpočet je tedy v souladu se zásadou rovnosti. K dokladům doručeným žalobkyní 25. 11. 2016 uvedl, že z nich s ohledem na popsání postupu v. nelze v. č. p. m. p. m. žalobkyně v roce X, a konstatoval, že z doložených dokladů tak vyplývá p. ve výši X Kč.
16. Žalobkyně podala 1. 9. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které doplnila podáním ze dne 27. 9. 2017, k němuž přiložila p. v. na d. z p. f. o. své m. za kalendářní rok X ze dne X, jímž byla m. žalobkyně v. d. ve výši X Kč, podle něhož činil z. d. X Kč, d. X Kč a s. na d. X Kč, dále vyúčtování z. na d. p. za rok X, vyúčtování p. na v. z. p. za období

od X do X, p. s. uzavřenou X mezi m. žalobkyně jako z. a T. s.r.o. jako z. na p. p. p. a u. na d. n. se z. d. do X a m. v. ze dne X, podle něhož za p. na základě p. s. v t. ú. X dnů/X hodin byla m. žalobkyně přiznána m. m. X Kč. Dne 18. 10. 2017 žalobkyně předložila č. p. o., v němž se zavazuje žalobkyni po celou dobu jejího pobytu zajistit u., s. a veškeré f. p., které bude v souvislosti s pobytem na území Č. r. potřebovat. K prohlášení byl připojen výtisk z aplikace i. b., podle něhož činil z. na ú. P. I. X Kč.

17. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
19. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).
20. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se považuje za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
21. Podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o životním a existenčním minimu se za započitatelné příjmy pro účely tohoto zákona považují příjmy ze závislé činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů a příjmy ze samostatné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů.

22. Podle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů (ve znění účinném do 30. 6. 2017) neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu, může uplatnit výdaje, s výjimkou uvedenou v § 12, ve výši 60 % z příjmů ze živnostenského podnikání; nejvýše lze však uplatnit výdaje do částky 1 200 000 Kč.
23. Podle § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů (ve znění účinném do 30. 6. 2017) uplatní-li poplatník výdaje podle odstavce 7, má se za to, že v částce výdajů jsou zahrnuty veškeré výdaje poplatníka vynaložené v souvislosti s dosahováním příjmů ze samostatné činnosti. Poplatník, který uplatňuje výdaje podle odstavce 7, je povinen vždy vést záznamy o příjmech a evidenci pohledávek vzniklých v souvislosti s činností, ze které plyne příjem ze samostatné činnosti.
24. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
25. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
26. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Z ustálené judikatury N. s. s. plyne, že, „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek N. s. s. ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Z ustálené judikatury N. s. s. také vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ (rozsudek N. s. s. ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval N. s. s. v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost

vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ (srov. též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).

28. Soud předesílá, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť z napadeného rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami byla žalovaná vedena a jakým způsobem se vypořádala s uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž ke konkrétním žalobním námitkám týkajícím se nevypořádání jednotlivých odvolacích námitek se soud dále vyjadřuje ve spojení s jejich věcným vypořádáním.
29. Pro posouzení projednávané věci je stěžejní otázka, zda pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění je zahrnuto ve výdajích uplatněných podle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, nebo zda je ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu třeba provést jejich odpočet od příjmů ze samostatné činnosti nad rámec takto uplatněných výdajů.
30. Podle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za příjem podle věty první považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu. Podle § 7 odst. 1 písm. b) tohoto zákona se započitatelným příjmem rozumí příjmy ze samostatné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, od nichž je nutné odečíst výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, daň z příjmů a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů. Z ustanovení § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů vyplývá, že neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, může uplatnit výdaje ve výši 60 % z příjmů ze živnostenského podnikání, o nichž se má dle § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů za to, že v této částce výdajů jsou zahrnuty veškeré výdaje poplatníka vynaložené v souvislosti s dosahováním příjmů ze samostatné činnosti. To znamená, že daňový poplatník, který si zvolí tento způsob uplatňování výdajů, nemůže již další výdaje uplatňovat. Výkladem daného ustanovení ovšem nelze dospět k závěru, že by tato částka měla zahrnovat i takové výdaje, které dle výslovného zákonného ustanovení nejsou uznatelným výdajem, byť by byly prokázány. Výdaje na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění hrazené poplatníkem majícím příjmy ze samostatné činnosti nejsou daňově uznatelnými výdaji dle § 25 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů [výdaji (náklady) vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů je dle § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů pouze pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění hrazené zaměstnavatelem podle zvláštních právních předpisů]. Názor, podle něhož v uplatněných výdajích podle § 7 odst. 8 není zahrnuto pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění zastává i komentářová literatura (viz komentář k § 7 in Pelc, V: Zákon o daních z příjmů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Při výpočtu započitatelného příjmu je tedy nutné od příjmů ze samostatné činnosti odečíst kromě výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, ať již prokazatelně nebo uplatňovaných dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, též pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, neboť nejde o daňově uznatelný výdaj, který by mohl být do těchto výdajů zahrnut. S ohledem na výše uvedené žalovaná a správní orgán I. stupně nepochybily, pokud za účelem zjištění p. žalobkyně ve smyslu § 71 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců od příjmů ze samostatné činnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu odčítaly p. na s. z. a p. na s. p. z. a p. na v. z. p. (respektive považovaly jejich v. za významnou pro výpočet z. p. z p. m. žalobkyně) a uzavřely, že žalobkyně nedoložila, že z. p. z p. její m. v roce X a X nebyly n. než částky jejich ž. m. a částky s. n. vynakládaných na b. Námitka žalobkyně směřující proti nezákonnosti výkladu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu a § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů tedy není důvodná.

31. Soud se neztotožňuje též s námitkou žalobkyně týkající se nedostatečného poučení (výzvy). Z výzvy správního orgánu I. stupně bylo zřejmé, že shledal v. ú. m. p. z p. m. žalobkyně za rok X tak, jak byl doložen spolu s žádostí, za nedostatečnou, na což žalobkyni upozornil a vyzval ji, aby doložila *další doklady o p.* žalobkyně nebo s ní s. p. o., *pokud ještě nějakého dosahují.* Za této situace nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že formuloval výzvu obecně a v poučení uvedl nejčastější formy dokladů, jimiž lze jednotlivé druhy p. dokládat, přičemž žalobkyni upozornil, že výčet dokladů v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pouze demonstrativní. Výslovně přitom připomněl, že pro účely stanovení č. p. je třeba doložit v. z. na p. na d. p. a doklad o v. z. p. na v. z. p., které ostatně žalobkyně ve vztahu k p. z p. m. za rok X sama k žádosti dokládala. Soud nepovažuje (oproti případu řešenému v rozsudku N. s. s. ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26, kdy některé konkrétní požadované dokumenty byly uvedeny ve výroku a jiné v jejím odůvodnění) výzvu za nesrozumitelnou. Správní orgán I. stupně nemohl předjímat, jaké případné další p. hodlá žalobkyně dokládat, přičemž s ohledem na povahu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou žalobkyně sama zdůrazňuje, nemohl být výčet možných dokladů uvedený v poučení úplný.
32. Žalobkyně byla ve výzvě ze dne 25. 10. 2015 výslovně upozorněna na nutnost doložení z. p. na v. z. p. a d. p. pro účely stanovení č. p., a jejich nedoložení v řízení před správním orgánem I. stupně tedy není důsledkem nedostatečné výzvy. Obsah výzvy nemohl též způsobit, že žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložila p. v. ze dne 7. 6. 2017, jestliže právě tento typ dokladu byl jako nejčastější způsob prokázání p. z p. výslovně uveden. Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že z důvodu nedostatečné výzvy neměl být v projednávaném případě výjimečně aplikován § 82 odst. 4 správního řádu a žalovaná byla povinna k těmto dokladům předloženým až v odvolacím řízení přihlídnout.
33. Soud připomíná, že zásadně není povinností správních orgánů opakovaně vyzývat žadatele k doložení podkladů potřebných pro vyhovění žádosti. V projednávané věci je z obsahu správního spisu patrné, že žalobkyně, která byla výzvou ze dne 25. 10. 2016 upozorněna na nedostatečnou výši doložených p. z p. m. za rok X, v řízení před správním orgánem I. stupně ani po výzvě netvrdila a nedoložila, že by se p. m. z p. v roce X z. – z. d. vyznačený v tiskopise d. p. (respektive výše p. uvedená v jejich seznamu při o. p. n.) byl i při zohlednění kratšího období naopak výrazně nižší ve srovnání s rokem X. Žalobkyně přitom netvrdila a nedokládala ani žádné jiné p. Za této situace nebyl dán zvláštní důvod, pro který by měla být žalobkyně opakovaně vyzvána k doložení dostatečné výše p. a předložení dalších podkladů. Poučovací povinnost správního orgánu vůči účastníkům ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67).
34. V řízeních zahájených na základě žádosti je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. Z konstantní judikatury

N. s. s. (viz např. rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, či ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26) vyplývá, že v řízení o žádosti v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Žalobkyně předložila p. v. na d. z p. m. žalobkyně za zdaňovací období roku X ze dne X, v. p. na v. z. p. za období X až X a v. z. na p. na d. p. za rok X a přehled p. a p. v roce X a X až spolu s doplněním odvolání ze dne 27. 9. 2017. Byť byla v. vyhotovena až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze je označit za nový důkazní prostředek, který neexistoval v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, neboť žalobkyni (její matce) nic nebránilo v tom, aby si v. vyžádala před jeho vydáním, neboť v době vydání prvostupňového rozhodnutí již byla m. žalobkyně povinna podat přehled p. a v. za rok X, což skutečně dne 2. 5. 2017 učinila, jak plyne z v. z. ze dne X, jakož i přehled o svých p. a v. z. p. (§ 24 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb., o pojištění na veřejné zdravotní pojištění). Žalobkyně tedy v době vydání prvostupňového rozhodnutí dne 21. 8. 2017 mohla disponovat p. v. a v. za rok X. Z hlediska aplikace § 82 odst. 4 správního řádu není určující, kdy skutečně doklad vznikl, nýbrž kdy vzniknout mohl, pokud by o něj žalobkyně, respektive společně posuzovaná osoba, jejíž příjmy žalobkyně dokládala, požádala. K předloženému p. v. za rok X, v. p. na v. z. p. za rok X a v. z. na p. na d. p. za rok X a p. p. a p. za rok X nebylo možné v odvolacím řízení přihlídnout, neboť by to odporovalo § 82 odst. 4 správního řádu. Z pohledu § 82 odst. 4 správního řádu není rozhodný okamžik seznámení s podklady. Jak bylo výše uvedeno, soud neshledal, že by žalobkyně byla v řízení nedostatečně poučena o dokladech k doložení p. a že by opožděné předložení listin bylo následkem nedostatečné výzvy. V projednávaném případě byla žalobkyně správním orgánem I. stupně poučena o tom, že doložený p. za rok X je nedostatečný, byla vyzvána k doložení případného dalšího p. a informována o tom, že p. z p. lze doložit zejména p. v. na d. p. Byla poučena i o nutnosti doložit v. z. na p. na d. p. za příslušné z. o. a doklad osoby, která je účastníkem v. z. p. (např. cizinec s trvalým pobytem jako společně posuzovaná osoba), o výši z. p. na v. z. p. Soud neshledal důvodnou argumentaci žalobkyně, podle níž by zásada koncentrace vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu měla být výjimečně prolomena.

35. Žalovaná nadto v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že i pokud by doklady byly předloženy včas, respektive opožděně předložené doklady byly akceptovány, p. m. žalobkyně z p. za rok X byl stejně jako v roce X nedostatečný (naopak n.) a požadavky stanovené v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňoval, neboť činil pouze X Kč měsíčně, a byl tedy n. než součet částek životních m. žalobkyně a s ní s. p. o. a částky skutečných odůvodněných n. v. na b., který činil X Kč (dle obsahu spisu a n. s. správně X Kč). Jak bylo shora uvedeno, žalovaná při výpočtu ú. m. p. nepochybila, jestliže od p. po odpočtu v. dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů a daně z příjmů o. rovněž p. na s. z. a p. na s. p. z. a p. na v. z. p.. K tomu soud pro úplnost poznamenává, že žalovaná zjevně místo částky p. z v. z. ve výši X Kč (jemuž by odpovídal ú. m. p. X Kč) vycházela při výpočtu ú. m. p. z ú. z. z. ve výši X Kč, nicméně na posouzení věci nemůže mít tato nepřesnost vliv, neboť p. by stále byl výrazně n., než je požadovaná m. č.
36. Námitka týkající se (ne)možnosti žádat o přerušení řízení není důvodná, neboť napadené rozhodnutí není založeno na tom, že žalobkyně této možnosti nevyužila. Soud nicméně obecně poznamenává, že žalobkyně měla možnost dle § 64 odst. 2 správního řádu žádat o přerušení řízení, přičemž podle tohoto ustanovení jsou správní orgány zásadně povinny řízení přerušit, nejde-li o zřejmé zneužití práva (např. opakované, neodůvodněné a ničím

nedoložené žádosti). Nelze proto nikterak předjímat, že by první odůvodněné žádosti žalobkyně o přerušení řízení nebylo vyhověno. Tato úvaha je však spíše hypotetická, neboť v daném případě žalobkyně netvrdila z. p. m. z p. v roce X oproti roku X, a ani doložený seznam p. za rok X z. nenaznačoval (naopak). Žalobkyně přitom měla možnost p. v. před vydáním napadeného rozhodnutí doložit i bez přerušení řízení. Opožděně předložený p. v. pak dle napadeného rozhodnutí dokládá naopak n. m. ú. p. z p. v porovnání s předchozím rokem X (na jehož základě byla žalobkyně vyzvána k doložení dalšího případného p.).

37. Pokud žalobkyně namítá zásah do legitimního očekávání s tím, že v jejím případě nebyl akceptován předložený seznam p., ačkoli v případě začínajících podnikatelů se daňová evidence jako důkaz připouští, a že se žalovaná dostatečně nevypořádala s její námitkou, že výčet dokumentů v § 71 odst. 1 zákona o daních z příjmů, jimiž lze příjmy prokázat, je pouze příkladný, soud uvádí, že pozice začínajících podnikatelů, kteří z povahy věci nemohou předložit platební výměr (ani podané daňové přiznání), není zcela shodná s podnikateli, kteří svou činnost vykonávají déle a mohou takové dokumenty předložit, zejména má-li být doložena nejen minimální výše úhrnného měsíčního příjmu, ale osvědčena též jeho pravidelnost, přičemž seznam příjmů (resp. záznam o příjmech) nemusí mít sám o sobě shodnou vypovídající hodnotu jako daňová evidence ve smyslu § 7b zákona o daních z příjmů, která uvádí též údaje o výdajích, majetku a dlužích. Vždy bude záviset na konkrétních okolnostech případu, zda budou předložené doklady ve svém souhrnu věrohodně dokládat, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Doklady jmenované v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců představují jen příkladný výčet, který je třeba vykládat v souvislosti se zbytkem tohoto ustanovení, tedy i s úpravou obsaženou v zákoně o životním a existenčním minimu, zejména ustanovením § 7 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. V projednávané věci žalovaná v odůvodnění uvedla, že na základě dokladů doložených žalobkyní před správním orgánem I. stupně nebylo možné v. m. p. m. žalobkyně za rok X vypočítat. Ačkoli v této souvislosti poukázala i na to, že p. k d. z p. osvědčují pouze skutečnost, že byla podána, a nikoli správnost svého obsahu, a proto správní orgány požadují p. v. vystavený s. d. v souladu s § 140 odst. 1 daňového řádu, který má žadatel možnost s ohledem na § 67 odst. 3 daňového řádu předložit, přičemž současně upozornila, že předložený t. d. p. není d. p. p. příslušnému s. d., zdůraznila zejména, že by správní orgán I. stupně mohl dovodit p. p. na s. z. na základě přehledu p. a p. z roku X doloženého spolu s žádostí, nebyly doloženy p. p. na v. z. p., jehož byla m. žalobkyně s ohledem na svůj trvalý pobyt účastníkem, a v. p. tak nebylo možné v. Rozhodnutí tedy nebylo v podstatné části založeno na tom, že seznam p. m. žalobkyně nelze jako doklad akceptovat (a zpochybnění demonstrativnosti výčtu dokladů), ale nemožnosti zjistit na jeho základě v. ú. m. p. Odůvodnění žalované tak nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu, že se více nezabývala důkazní hodnotou příkládanou předloženému seznamu p. Žalobkyně v rámci žalobních bodů pak pouze namítá nezákonnost o. p. p. nad rámec p. v. dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, nenamítá však, že si správní orgán I. stupně měl v. těchto p. sám v., ani že doložený ú. m. p. m. za příslušnou část roku X byl i po o. těchto p. byl d. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

38. Na okraj soud poznamenává, že správní orgán I. stupně si mohl na základě předložených listin učinit odhad p. m. žalobkyně, přesnou v. však určit nemohl, neboť ve vztahu k pojistnému na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti mu nemohla být známa v. v. z. za rozhodné období, jelikož skutečný v. z. si dle § 5b odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, určuje sama o. s. v. č. I pokud by však správní orgán I. stupně vyšel z odhadu m. v. v. z., odhlédl od možné d. z p. (v případě p. za další měsíc bylo možné předpokládat, že d. za zdaňovací období p. s. na p.) a ve vztahu k pojistnému na veřejné zdravotní pojištění vyšel z m. v. z. (dle § 2 a § 3a zákona č. 592/1002 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve spojení s vyhláškou č. 244/2015 Sb.) a m. m. z. X KČ, nemohlo by to nic změnit na závěru, že žalobkyně nedoložila, že její m. v roce X dosahovala p. v požadované m. v.
39. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyní předložený t. d. p. s údaji o p. m. za část zdaňovacího období, který nebyl podán d. s. příslušnému správnímu orgánu, nelze považovat za d. p., které je daňový subjekt povinen podávat dle § 38g zákona o daních z příjmů za příslušné zdaňovací období, vyčíslit v něm daň, uvést předepsané údaje a tyto údaje případně též prokázat, a které je jako jeden z dokladů o příjmech výslovně uvedeno v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (a nelze je tedy jako doklad bez konkrétního odůvodnění bez dalšího odmítnout). Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek N. s. s. ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, soud pouze na okraj upozorňuje, že N. s. s. se v něm po věcné stránce důkazní hodnotou daňového přiznání pro prokázání minimální výše úhrnného příjmu nezabýval, ale pouze shledal kasační námitku nepřipustnou, neboť tato úvaha byla doplněna až v soudním řízení správním, aniž byla obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí.
40. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo založeno na tom, že žalobkyně nedoložila doklady, které by prokazovaly z. f. p. ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť p. doložený doklady příloženými k žádosti byl n. a z dokladů doložených na základě výzvy správního orgánu nebylo možné p. v., přičemž nad rámec obecného postupu při v. č. p. popsání v prvostupňovém rozhodnutí upřesnila, proč nebylo možné přesnou v. p. s. Tím byť zčásti implicitně reagovala na odvolací námitky, že není zřejmé, jaké úvahy vedly správní orgán I. stupně k úvaze o nemožnosti v. č. p. a konstatování p. ve výši X KČ, jakož i námitku žalobkyně, že výčet dokladů je pouze demonstrativní a že v řízení před správním orgánem I. stupně doložila aktuální p. m. z p za rok X. Námitka nevypořádání těchto odvolacích námitek není důvodná.
41. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž měla žalovaná dospět k závěru, že p. žalobkyně se rovnal s. č. p. z p. a z. její m., a celkové p. tak byly dostatečné. Soud souhlasí se závěrem žalované, že žalobkyně v řízení, včetně řízení odvolacího, nepředložila takový doklad, jímž by prokázala splnění podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně byla povinna k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o z. p. k trvalému pobytu na území prokazující p. a d. v. ú. m. p. žalobkyně a společně s ní p. o. V projednávané věci správní orgán I. stupně a žalovaná správně dospěly k závěru, že z. p. m. žalobkyně z p. za rok X byl n., z. p. z p. za rok X nebylo možné na základě včas předložených dokladů přesně stanovit, přičemž ani opožděně doložený p. z p. za rok X minimální částky stanovené v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedosahoval, ale byl naopak n. než v roce X. Žalobkyně nad rámec p. z p. v odvolacím řízení předložila p. s.

uzavřenou dne X mezi m. žalobkyně jako z. a s. T. s.r.o. jako z., kterou byl sjednán p. p. na pozici p. a u. na d. n. se z. d. do X a m. v. ze dne X, jímž byla určena s. m. m. ve výši X Kč za p. na základě p. s. při t. p. d. X hodin t. rozvržené do p. p. t. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že m. žalobkyně je dle s. stále ve z. d., přičemž pokud by šlo o jediný p. m. žalobkyně, byla by jeho výše n. Uvedla, že není zřejmé, zda jde o h. nebo č. p., a poukázala též na to, že žalobkyně nepředložila v. l. Ačkoli se odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení dokladů v podobě p. s. a m. v. pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti, lze z něj nicméně seznat, jakou úvahou byla žalovaná vedena a její závěry přezkoumat. Žalovaná (a žalobkyně na to reaguje též v rámci žalobních bodů) předně poukázala na to, že m. žalobkyně je stále ve z. d. Podle § 66 odst. 1 věty první zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, mohou z. i z. z. p. p. ve z. d. z jakéhokoli důvodu nebo bez uvedení důvodu. Žalovaná tak byť nikoli výslovně poukázala na to, že za této situace nemohou předložené doklady prokazovat p. č. m. v. m. žalobkyně. Ačkoli to žalovaná nevyjádřila precizně, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně uvedenými doklady v odvolacím řízení nedoložila č. m. p. m. ze z., respektive žádný p. (p.), které by ji ke dni rozhodnutí žalované byl na základě doloženého právního titulu s nejistým trváním poskytnut (§ 6 zákona o daních z příjmů). Z p. s. a m. v. lze zjistit pouze č. z. m. (která se zásadně uvádí jako h.), nikoli částku skutečně v. č. p., který, jak sama žalobkyně připouští, může být ovlivněn řadou faktorů. Při posuzování měsíčního příjmu cizince, respektive s ním společně posuzovaných osob, je nezbytné dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednit jeho pravidelnost, čímž se předchází stavu, kdy by se cizinec po dobu svého pobytu v Č. r. stal závislým na sociálních dávkách, což by vedlo k nežádoucímu navýšení zatížení vnitrostátního sociálního systému. S ohledem na velmi k. d. t. p. p. m. žalobkyně, s tím související absenci jakéhokoli dokladu o p. z p. s. a dosud neuplynulou z. d. nebylo možné usuzovat na p. p. m. žalobkyně ze z. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalované, že p. s. a m. v. p. a d. p. m. žalobkyně n. Soud zdůrazňuje, že řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně, kterou tíží břemeno tvrzení i důkazní. Žalobkyně přes poučení správním orgánem I. stupně nepředložila doklady prokazující, že její p., respektive p. s. p. o., je p. a jeho ú. m. v. dosahuje alespoň zákonem stanoveného m. Nutno dodat, že v podaném odvolání žalobkyně pouze uvedla, že dokládá další p. své m., a to ze z. č., který dokládá p. s. a m. v. (tyto doklady, jak bylo shora uvedeno, však nedokládají p., ale toliko existenci právního titulu), s tím, že společně s doloženým p. m. z p. za rok X dle žalobkyně dokládají, že výše p. je dostačující. K výši p. m. z p. za rok X ani předpokladu souběžného dosahování p. z p. a z. nic netvrdila a nedoložila. Ačkoli sama žalobkyně opakovaně poukazovala na toliko demonstrativní výčet možných dokladů v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a použitelnost záznamu o p. jako dokladu k prokázání p., nepředložila k odvolání ani žádné doklady o p. m. za rok X (např. záznam o p. či v. z. ú.). V době vydání rozhodnutí nebylo možné předjímat další trvání p. s. a p., které z ní budou m. žalobkyně plynout. Stejně tak nebylo možné bez dalšího presumovat, že m. žalobkyně bude po uzavření p. s. dosahovat s. n. p. z p. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná nepovažovala doklady v podobě p. s. a m. v. za dostatečné k doložení z. p. a nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobkyně, že žalovaná do z. p. zahrnula pouze p. m. žalobkyně ze z. Konstatování, že v případě, že by byl p. ze z. jediným p., byla by jeho výše s ohledem na uvedenou výši m. n., je třeba chápat tak, že nelze předjímat, jakých p. bude m. žalobkyně po u. s. d. Skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, tedy nebyl v rozporu se spisem. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve vztahu ke splnění podmínky § 71 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců a nepředložila doklady, které by ve svém souhrnu splnění této podmínky prokazovaly. Námitka žalobkyně není důvodná.

42. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se nevypořádání její odvolací námitky ohledně zásahu do práva na soukromí a práva na rodinný život a nedostatečného posouzení přiměřenosti důsledků napadeného rozhodnutí. Žalovaná se touto námitkou žalobkyně zabývala na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí a odůvodnila, proč nesprávný údaj o pobytu o. žalobkyně uvedený v prvostupňovém rozhodnutí neměl podstatný vliv na posouzení přiměřenosti důsledků rozhodnutí. Poukázala zejména na skutečnost, že žalobkyni je X let a až do svých X let žila a s. na U., a to bez r., kteří dlouhodobě pobývali v Č. r. Žalovaná též zdůraznila, že žalobkyně ani v podaném odvolání neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které by mělo zamítavé rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, podle nichž žalobkyni zamítavé rozhodnutí nebrání, aby za splnění zákonných podmínek pobývala na území na základě jiného pobytového oprávnění a udržovala sociální a rodinné vazby. Uvedla, že žalobkyně může pobývat na území Č. r. bez víza po dobu maximálně 90 dnů během jakéhokoli 180denního období. Doplnila též, že v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem s. r. či s. jsou zákonné předpoklady v porovnání s žádostí o trvalý pobyt mírnější, neboť zákon nestanoví požadavek na doložení p. ú. m. p. Žalovaná tedy vzala v úvahu věk žalobkyně, relativní krátkost jejího pobytu na území i povahu rodinných vztahů a vazeb na U. a Č. r. Nelze tak souhlasit s žalobkyní, že by se žalovaná posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a ve spojení s § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dostatečně nezabývala, a napadené rozhodnutí nelze považovat v tomto směru za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v odvolání nikterak nespecifikovala svá tvrzení ohledně zásahu do soukromí a rodinného života, a ani v žalobě neuvedla žádné konkrétní podstatné okolnosti, které by žalovaná opomněla zhodnotit. K námitkám žalobkyně soud dále konstatuje, že žalovaná svou úvahu o přiměřenosti důsledků zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu (jak je z výše uvedeného patrné) nezaložila pouze na skutečnosti, že žalobkyně může žádat o jiný druh povolení k pobytu. Rovněž vysvětlila, že žalobkyně má reálnou možnost pobývat na území, a to bez víza v délce maximálně 90 dnů během jakéhokoli 180denního období (a nadále tedy může s r. udržovat osobní kontakt), což žalobkyně žádným způsobem nezpochybňuje. Jak připomněl N. s. s. v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, na který poukazuje žalobkyně, *„přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek N. s. s. ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ú. s. ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“* V posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost. Jak uvedl N. s. s. v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, *„v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek N. s. s. ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60). V této souvislosti lze odkázat také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, v němž N. s. s. uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona*

o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.‘ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc (obdobně například rozsudek N. s. s. ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35).“ Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, a ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, jež jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici, neboť jeho obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). S ohledem na shora uvedený právní názor soud neprovedl navržený důkaz v. z ž. r., anonymizovanou výzvou a v. p. a potvrzením o v. p. m. žalobkyně, neboť je soud nepovažoval za podstatné pro rozhodnutí ve věci. Ve vztahu k v. p. a potvrzení o v. p. předloženým v řízení před soudem soud poznamenává, že nemohou mít vliv na přezkum závěrů žalované o neunesení důkazního břemene (neprokázání z. p.). Pro rozhodnutí věci je rozhodný skutkový stav v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Bylo na žalobkyni, aby případně před vydáním napadeného rozhodnutí dokládala m., která byla její m. v průběhu odvolacího řízení v., přičemž k p. ze m. po vydání napadeného rozhodnutí ani trvání p. p. po s. p. d. nelze přihlédnout.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu